

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 16/2015
03.02.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.С., због кривичног дела обљуба над немоћним лицем из члана 179. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Б.Б., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу К 125/12 од 08.11.2013. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 117/14 од 13.10.2014. године, у седници већа одржаној 03.02.2015. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.С., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу К 125/12 од 08.11.2013. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 117/14 од 13.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Лесковцу К 125/12 од 08.11.2013. године окривљени Д.С. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела обљуба над немоћним лицем из члана 179. став 2. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест година и шест месеци, те је обавезан да суду накнади трошкове кривичног поступка и паушала, као у изреци пресуде као и да накнади трошкове кривичног поступка оштећеној В.В., као у изреци пресуде, док је оштећена В.В. упућена да имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 117/14 од 13.10.2014. године делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног Д.С. и преиначена пресуда Вишег суда у Лесковцу К 125/12 од 08.11.2013. године, у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је апелациони суд окривљеног Д.С. за кривично дело обљуба над немоћним лицем из члана 179. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од пет година, док је жалба браниоца окривљеног у осталом делу одбијена као неоснована и потврђена првостепена пресуда у непреиначеном делу.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног, адвокат Б.Б., поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона: из члана 438. став 1. тачка 9; члана 438. став 2. тачка 1. у вези члана 16. став 1; члана 485. став 2, све у вези члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а, уз предлог да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев те да преиначи првостепену одлуку тако што ће окривљеног ослободити оптужбе или да првостепену и другостепену одлуку врати на поновно одлучивање, те да у смислу члана 488. ЗКП-а одреди да се одложи извршење правноснажне пресуде.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Захтевом се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП-а, наводима да је прекорачена оптужба тиме што су противзаконито измењени наводи оптужнице. Суд је прекорачио оптужбу превидевши објективни идентитет оптужнице, на начин што је у изреци пресуде узрок стања немоћи „стање алкохолисаности“ самовољно на бази просте претпоставке променио у „акутну интоксикацију“.

Међутим, Врховни касациони суд је ове наводе у захтеву оценио као неосноване, с`обзиром на то да је окривљени Д.С. оглашен кривим управо за радње и поступке који су му стављени на терет оптужницом јавног тужиоца те да се, насупрот ставу браниоца, прецизирање изреке првостепене пресуде, у односу на диспозитив оптужнице јавног тужиоца, заснива на чињеничном стању утврђеном на доказима које је првостепени суд извео у законито спроведеном поступку на главном претресу, те су супротни наводи у захтеву, да се правноснажне пресуде заснивају на битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП-а, оцењени као неосновани. Ове наводе, из захтева, бранилац окривљеног Д.С. је неосновано истицао у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су исти неосновани, које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата и на њих упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП-а.

Поднетим захтевом се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, уз образложење да се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама ЗКП-а, не може заснивати. Наиме, по ставу одбране, вештаци судскопсихијатријске струке и вештак специјалиста клиничке психологије приликом вештачења су као доказ користили записник Полицијске управе Лесковац о пријему кривичне пријаве Ку 1525/12 од 24.12.2012. године, а како се ради о обавештењима која су надлежни државни органи добили у предкривичном поступку и која су морала бити изузета из списка предмета, то је суд омогућавајући вештацима употребу истих учинио битну

повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. у вези члана 16. став 1. ЗКП-а.

Међутим, Врховни касациони суд је и ове наводе у захтеву оценио као неосноване, јер се правноснажне пресуде заснивају на доказима које је првостепени суд извео на главном претресу, у поступку спроведеном у свему по одредбама ЗКП-а. Изведене доказе првостепени суд је, у побијаној пресуди, појединачно навео, а затим их оценио у смислу члана 16. став 3. ЗКП-а. Поред тога идентични наводи, из захтева, истицани су и у жалби одбране изјављеној на првостепену пресуду, а разлоге другостепеног суда, овај суд оцењује као јасне и довољне те на њих упућује у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП-а.

Такође, бранилац окривљеног Д.С. поднетим захтевом указује и на повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези члана 485. став 2. ЗКП-а, уз образложење да је на утврђено чињенично стање у првостепеној одлуци погрешно примењен закон. Према наводима одбране, суд претпоставља да је оштећена била немоћна, али узрок њене немоћи не може да претпостави. У захтеву се на даље наводи („у поступку је несумњиво утврђено да окривљени није знао колико тачно година има оштећена, а мислио је да можда има и 18 година, а истој је фалило четири месеца до пунолетства приликом предметног догађаја.“). Међутим, Врховни касациони суд о овим наводима није мериторно одлучивао, с`обзиром на то да се истима суштински оспорава правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања - одредба члана 440. ЗКП-а, што није законом прописани основ за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**